ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΔΕΥΤΕΡΑ 8 Ἰανουαρίου 1962

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Σταθ. Α. Βοηθειῶν	44—44
Πυροσβεστική Ὑπηρεσία	25—61
Βλάβαι	25—22
Τμῆμα Ἀσφαλείας	28—80
Τουριστική Ἀστυνομία	34—52
Τουριστικὸν Περίπτερον	45—49
Α΄ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα	28—81
Β΄ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα	28—82
Γ΄ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα	28—83
Δ΄ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα	20—41

Πολιτικαὶ καὶ συνδικαλιστικαὶ τάσεις

ΔΙΑΤΙ ΧΑΝΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΔΑΦΟΣ ΗΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Ταμπακοπούλου

Τὸ ἀκολουθοῦμενο ἄρθρο μας πραγματεύεται τὸ θέμα τῶν σχέσεων τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ πολιτικῆς. Ἐξετάζει τὶς δύο κυρίως τάσεις ἐκείνες ποὺ κυριαρχοῦν σ-ὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ὑποστηρίζει ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἀμεριστὶ ἐκεῖ ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἀμεριστία τῶν σχέσεων συνδικαλισμοῦ καὶ πολιτικῆς εὑρίσκεται σὲ ἀπόσταση, ἀλλὰ καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψη ὅμως καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψη εἶναι σημαντικὴ καὶ ἀξιοσημείωτη θὰ ἐξετάσωμε στὸ σημερινὸ ἄρθρο, γιατὶ καὶ αὐτὴ χάνει τὴν ἀξία τοῦ, ὄχι μόνον ἐζω ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ ἀπολιτικὸ στρατόπεδο.

Ἡ ἐποχὴ μεταπολεμικῶν μετατροπῶν ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψη τοῦ συνδικαλισμοῦ μπορεῖν νὰ ἀναπτυχθοῦν ὡς ἑξῆς:

1) Ὁ κομμουνισμὸς ἀνέκαθεν ἐξαρτᾶται καὶ τὴν ἰδεολογία πάνω στὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ ὁ καπιταλισμὸς τὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία καὶ τὴν ἰδιωτικὴ οἰκονομικὴ πρωτοβουλία. Ἀπαιτώντας λοιπὸν τὸν σοσιαλισμὸ τὴν ἀμεριστὶ ἀναγκῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ ἀναγκῶν τῶν ἐργαζομένων ἀπότερους σκοποὺς, ἀπὸ τὴν ὑποταγὴ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, ποὺ ἀποσκοπεῖ ἀμέσα ὀφέλη, στὸ γενικότερο σχέδιο τῆς κυριαρχίας τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἔτσι θυσιάζονται ἀπὸ τὴν τάξη τὰ ἄμεσα συμφέροντα τῶν ἐργατῶν σὲ μακρυνὲς ἐπιδιώξεις, ἀπὸ ἐκεῖ ἀντιπαθῆ τὴν ἄνοδο συνδικαλιστικὸ κίνημα τῶν ἀναπτυγμένων χωρῶν τῆς γῆς. Ἡ πρακτικὴ πολιτικὴ συνέπεια τῆς θέσεως τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα, ἡ ὑποταγὴ του τόσο στὰ ποικίλα συμφέροντα τῶν τοπικῶν κομμάτων, ὅσο καὶ σ-ὶς ἀνάγκες τῆς ἑκάστοτε ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς ΕΣΣΔ. Ἀπόξεξις ὁ κόσμος ἀρχίσει νὰ ζεσήκωσαν στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη μετὰ τὴν ἀπόφαση τῶν Η. Π. νὰ βοηθήσουν μὲ τὸ σχέδιο Μάρσαλ στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀνωτέρας οἰκονομίας, τὰ ὑπὸ κομμουνιστικὴ ἐπιρροὴν συνδικαλιστικὰ κινήματα μετὰ τὸ τέλος τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου. Σκοπός, ὡς γνωστὸν ἀπεργιακοῦ ἐκείνου σάλου καὶ ἡ παράτασις τῆς ἐξαθλιώσεως τῆς Δυτ. Εὐρώπη, μόνη ἀσφαλὲς ἔδαφος γιὰ τὸν προσηλυτισμὸ τῶν λαῶν στὸν κομμουνισμό. Ἀποτίνας θεωρητικὰ καὶ μεταβολὴ ζητήματα μαζὶ μὲ τὰ κραυγαλέα τὰ κοινωνικοοικονομικὰ ὁ κόσμος στοὺς ἐργαζομένους, ἔγινε ἐπίσης ἀντιπαθὴς ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῶν συνδικαλιστῶν τῶν διαφορετικῶν θεωρητικῶν καὶ μεταφυσικῶν (θρησκευτικῶν) πεποιθήσεων. Ὁ συνδικαλιστὴς προσχωρώντας στὸν κομμουνισμὸ ἀχρηστεύεται γιὰ τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τῆς πρακτικῆς καὶ ἀμέσου λύσεως προβλημάτων, ποὺ ἀσφυκτικὰ βασανίζουν τοὺς ἐργαζομένους. Δεσμευόμενος ποικιλότροπα ἀπὸ τὸ κόμμα, θέτει οὐσιαστικὰ τὰ συμφέροντα τῆς ἰδεολογίας του πάνω καὶ πολλὲς φορὲς ἐναντίον στὰ ἄμεσα συμφέροντα τῶν συναδέλφων του, ποὺ ἐκπροσωπεῖ. Γίνεται ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς πανομοιότυπον ἀντίγραφο τῶν γνωστῶν ἐργατοπατέρων, μὲ τὴ βασικὴ θέβαια διαφορὰ ὅτι ἔχει ἕνα ἰδεολογικὸ περιεχόμενο.

4) Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος ἐπὶ δεκαετίες σὲ διάφορες χώρες, ἀπέδειξε ἀκόμη στοὺς συνδικαλιστές, ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι δὲν διαβιοῦν καλῶς οὔτε στὸ κομμουνιστικὸ καζεστώς. Τόσον στὸν τομέα τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ὅσο καὶ στὸν τομέα τῶν ἄλλων κοινωνικῶν παροχῶν, οἱ συνδικαλισμένοι καὶ πολιτικὰ χειραφετημένοι στὴν πλειοψηφία τους ἐργαζόμενοι τῶν βιομηχανικῶν κρατῶν τῆς γῆς, δὲν ἔχουν λόγους νὰ ζηλέψουν σὲ τίποτα οὔτε αὐτὸν τὸν ρῶσον ἐργάτην τῶν προσεχῶν δύο δεκαετηρίδων.

5) Ἡ δευτερεύουσα καὶ τριτεύουσα τέλος θέσις τοῦ ἐργάτη καὶ τοῦ ἀνδρὸς τὴ μέσα στὸν τομέα τῆς διοικήσεως καὶ τῆς οἰκονομίας, καθὼς καὶ ἡ πανστελὴς ἔλλειψις συνδικαλιστικῶν ἡγετῶν θεριῶν, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ σοβιετισμός, ἀποτελεῖ ἕναν ἀκόμη λόγον, τῆς μειώσεως τῆς ἐπιρροῆς τῆς τάσεως αὐτῆς μέσα στὸ διεθνὲς συνδικαλιστικὸν καὶ ἐργατικὸ κίνημα. Πράγματι, καὶ μόνη ἡ ἀπόφασις τοῦ 11ου συνεδρίου τοῦ Κ. Κ. Ρ. (1922) εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐχθρικὴ στάση τῆς παμψηφίας σχεδὸν τῶν συνδικαλιστῶν πρὸς τὸν κομμουνισμό, σὲ ὅλες τῆς κοινοβουλευτικὲς δημοκρατίες τῆς Γῆς. Στὸ συνέδριο αὐτὸ εἶχε ὁρισθῆ ὅτι ὁ σύλλος τῶν συνδικάτων στὰ ἐργοστάσια πρέπει νὰ εἶναι «ἡ πλήρης ὑποταγὴ στὴν Κ. Ε. καὶ στοὺς μάνατζερς τῶν ἐργοστασίων ποὺ θὰ διώριζε αὐτὴ σὰν καταλλήλους». «Ὁποιαδήποτε πρόσθετη ἀνάμιξις — ἔλεγεν ἡ ἀπόφασις — τῶν συνδικάτων στὴν διεύθυνση τῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι ὀλαθερὴ καὶ ἀπαγορεύεται». Τὸ ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα στὶς σοβιετικὲς χώρες καὶ μέχρι σήμερα, καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ νέο εἰκοσάετὲς σχέδιο τοῦ ΚΚΡ. Ἐκεῖ γίνεται σαφέστατα λόγος περὶ μελλοντικῆς παραχωρήσεως ἐλευθεριῶν καὶ δικαιωμάτων στοὺς ἐργαζομένους. Περὶ μεταβολῆς τοῦ κρατικοῦ σοσιαλισμοῦ ἢ καπιταλισμοῦ, ὅπως εἰλικρινέστατα τὸν ὠνόμαζε ὁ Λένιν, σὲ δημοκρατικὸ σοσιαλισμό.

Τὰ μειονεκτήματα λοιπὸν αὐτὰ ποὺ παρουσιάζει ἡ κομμουνιστικὴ θέσις ἀπέναντι στὶς σχέσεις συνδικαλισμοῦ καὶ πολιτικῆς, δικαιολογοῦν τὴν ἀπομόνωση τῶν κομμουνιστικῶν συνδικάτων ἐκ μέρους τῶν ὑπολοίπων συνδικαλιστικῶν κινημάτων τῆς γῆς. Ἐπίσης δικαιολογοῦν τόσο τὴ μείωση τῆς ἐπιρροῆς τῶν Κ. Κ. πάνω στοὺς συνδικαλιστὲς στὶς δημοκρατικὲς χῶρες, ὅσο καὶ τὶς αἱματηρὲς ἐργατικὲς ἐξεγέρσεις, ποὺ ἀκολούθησαν τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, στὰ κράτη τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Μοναδικὴ θλιβερὴ καὶ ἐθνικὰ ἐπικίνδυνη παραφωνία ἡ χώρα μας καὶ στὸν τομέα αὐτόν. Ἡ γενικὴ αὐτὴ στροφὴ πρὸς τὶς εὐρωπαϊκές, ὅπως τὶς ὠνομάσαμε, συνδικαλιστικὲς ἐξέσεις τὴν ἀφήνουν σχεδὸν ἀνεπηρέαστη. Ἔτσι τὸ συνδικαλιστικὸ μας κίνημα, ἐξακολουθεῖ νὰ εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἀμερικανικῆς καὶ τῆς κομμουνιστικῆς συνδικαλιστικῆς νοοτροπίας, πρὸς ὄφελος τοῦ ἐργατοπατερισμοῦ καὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ εἰς βάρος τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς Δημοκρατίας.

Α. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον

ΘΑ ΣΥΣΤΑΘΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ἤρχισαν ἤδη αἱ σχετικαὶ μελέται

ΑΘΗΝΑΙ. (Ἰδ. ἀνταπόκρισις). Ἔγκυροι κύκλοι, δυνάμενοι νὰ εἶναι καλῶς πληροφορημένοι, ἀνέφερον χθὲς ὅτι μελετᾶται καὶ πάλιν ἀρμοδίως ἡ σύστασις ὑπουργείου Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, σκοποῦ τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἡ συστηματικὴ καὶ εἰδικὴ ἀντιμετώπισις καὶ προώθησις ὅλων τῶν ζητημάτων, ἅτινα συνοδεύοντι μὲ τὸν Ἑξω τῆς Ἑλλάδος Ἑλληνισμόν.

Ἐμπνευσταὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς ἦσαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν μεγάλων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. κ. Α. Χέλης, Σπ. Τσουμπρῆς καὶ Στ. Καλαρᾶς, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τοῦ ἱδρυθησομένου νέου τοῦ του σημαντικοῦ Ὑπουργείου, πρέπει νὰ εἶναι ἀπόδημος Ἕλλην, εἰδικῶς ἐπιφορτιζόμενος μὲ τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην ἀποστολήν.

Τὴν ἄποψιν ταύτην συμμερίζονται καὶ τινες ἐδῶ παράγοντες, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν, διότι τὸ θέμα παρουσιάζει πολλὰς πλευράς, ἀξίας δέον νὰ ἐξετασθῶσιν μετὰ προσοχῆς καὶ ψυχραιμίας, δεδομένου, ὅτι συνδέεται καὶ μὲ ζητήματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, μὲ συμβάσεις ξένων χωρῶν κλπ.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ συσταθησόμενον τυχὸν νέον Ὑπουργεῖον δὲν θὰ ἀφορᾷ μόνον τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων χωρῶν, θὰ περιλαμβάνῃ πολλὰς διευθύνσεις, διευθυνομένας ἀπὸ ἐμπείρους διπλωματικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀπὸ πρόσωπα παρέχοντα ἀπόλυτον τὴν ἐμπιστοσύνη, λόγῳ τοῦ καιροῦ τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ τῶν ποικίλων οἰκονομικῶν καὶ λοιπῶν συναφῶν ζητημάτων τῶν ἐν τῇ ξένῃ Ἑλλήνων.

Ο κ. ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΡΑΣ ΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΜΠΝΕΥΣΤΩΝ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΝΕΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Ἡ ἐπαναφορὰ εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος γίνεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἐντὸς τῆς Ἀνοίξεως οἱ ἐκπρόσωποι τῶν μεγάλων Ἀμερικανικῶν Ὀργανώσεων ἐδήλωσαν, ὅτι ἐπισημότερον θὰ ὑποβάλουν τὴν πρότασιν, ἀποστέλλοντες εἰς Ἑλλάδα εἰδικὴν ἀντιπροσωπείαν, ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι τὸ ζήτημα εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ λίαν εὐοίωνα ἐπακόλουθα διὰ τὴν χώραν, πέραν τῆς ἀναπτύξεως νέων, στενωτέρων καὶ ἐπωφελεστέρων σχέσεων μὲ τὴν Μητέρα Πατρίδα τῶν εἰς ξένας ἐπικρατείας τέκνων της.

Ἐνταῦθα ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἐν λόγῳ νέον Ὑπουργεῖον θὰ ἀποτελῆ ἀναπτυξιακὸν ὄργανον τῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀποδήμου Ἑλληνικῆς Ἀποικίας θὰ ἀποβῇ ἀναμφιβόλως ἐξ ἴσου ὠφελιμωτάτη καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα.